

Η ΔΗΩ ΚΑΓΓΕΛΑΡΗ

Ήταν το 1986, αν η μνήμη δεν με απατά, όταν πρωτοείδα παράσταση της Πειραματικής Σκηνης της «Τέχνης». Ο θίασος από τη Θεσσαλονίκη -που είχε ιδρυθεί το 1979 από τον θεατρολόγο Νικηφόρο Παπανδρέου, διευθυντή τότε της Δραματικής Σχολής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας, με τη συμμετοχή αποφοίτων της ίδιας σχολής, στο πλαίσιο της Μακεδονικής Καλλιτεχνικής Εταιρείας «Τέχνη»- συμμετείχε στη «Διεθνή Θεατρική Συνάντηση» στο θέατρο Αβέρωφ της Αθήνας: μια ολοζώντανη νεανική ομάδα γύρω από το τραπέζι της «Τραπεζαρίας» του Α.Ρ. Γκέρνι, σε συνεχή εναλλαγή ρόλων.

Η Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης», που πρόσφατα γιόρτασε τα είκοσι χρόνια της αδιάκοπης καλλιτεχνικής δραστηριότητάς της, διαμόρφωσε ένα κοινό, το οποίο συμπορεύεται μαζί της και μιράζεται το θεατρικό γεγονός. Από το εναρκτήριο σαιξπηρικό «Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας» που είχε σκηνοθετήσει ο Κόλιν Χάρρις, ως τη φετινή «Μάνα Κουράγιο» του Μπρεχτ στη σκηνοθεσία του Νίκου Πολίτη, με την έμμεση αναφορά στα εμπόλεμα Βαλκάνια. Και από τους χώρους της περιπλάνησης τον πρώτο καιρό, στη μόνιμη στέγη του θεάτρου Αμαλία.

Ασκώντας μια σοβαρότατη πολιτική ρεπερτορίου η Πειραματική Σκηνή παρουσίασε μέσα σ' αυτή την εικοσαετία, με την υπογραφή διαφόρων σκηνοθετών, εξηντα και πλέον κλασικά και σύγχρονα έργα, Ελλήνων και ξένων συγγραφέων (σε πανελλήνια πρώτη ορισμένες φορές).

Ιδιαίτερα σημαντικό θεωρώ επίσης το άνοιγμα σε παραστάσεις «για θεατές κάθε ηλικίας»: διασκευή της ομηρικής Οδύσσειας, Σαίξπηρ, Λόρκα, δραματοποιημένα παραμύθια και σημερινά έργα που μπορούν να απευθυνθούν εξίσου σε μικρούς και μεγάλους θεατές. Ή όπως η τρισχαριτωμένη κλοουνερί «Κόκκινες μύτες», που βασίστηκε σ' ένα ατούντιο για την τεχνική των κλόουν με επιφυλάτριά τη Σουλβί Ντιντιέ και τη συμμετοχή τεσσάρων νέων ταλαντούχων ηθοποιών. Εδώ, έχουν κάνει κτήμα τους τη ρήση του Στανισλάφσκι: «Το θέατρο για παιδιά είναι σαν το θέατρο για τους μεγάλους, αλλά καλύτερο».

Οι ηθοποιοί που αποτελούν τον σταθερό πυρήνα του θιάσου συμμετέχουν ποικιλοτρόπως στο παραστασιακό γίγνεσθαι. Έτσι, η Ελένη Δημοπούλου και η Εφη Σταμούλη (ιδρυτικό μέλος του θιάσου) σκηνοθέτησαν φέτος αντίστοιχα τις «Κόκκινες

1/ Μπέρτολντ Μπρεχτ. 2/Σκηνή από την παράσταση «Βιεννέζικο τανγκό» του Πέτερ Τουρίνι. 3/Πέτερ Τουρίνι. 4/ Από την παράσταση «Κόκκινες μύτες».

Παίζοντας είκοσι χρόνια θέατρο στη Θεσσαλονίκη

Μύτες» και το «Βιεννέζικο Τανγκό» του Π. Τουρίνι. Απ' όλες τις παραστάσεις θυμάμαι εκείνες που βασίζονται εξίσου σ' όλους τους ηθοποιούς, κάνοντας ακόμη πιο αντιληπτή τη σύμπνοια και τη συλλογικότητα που διακρίνει αυτόν τον θίασο. Όπως το «Πέρα από το Γαλατόδασος» του Ντ. Τόμας σε σκηνοθεσία Νίκου Αρμάου ή το «Χορεύοντας στη Λούνασα» του Μπρ. Φριέλ, σε σκηνοθεσία του βασικού στελέχους της «Πειραματικής», Νίκου Χουρμουζιάδη. Η έκδοση των «Θεατρικών Τετραδίων», η διοργάνωση του Διεθνούς Φεστιβάλ «Θεατρική Ανοιξη» και η, υπό την ονομασία Νέα Πρόσωπα, φιλόξενη στέγη για τους αποφοίτους ηθοποιούς του Τμήματος Θεάτρου του Αριστοτελείου μαρτυρούν το εύρος των δραστηριοτήτων της Πειραματικής Σκηνης.